Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2020. gada 17. decembrī*

Apelācija – Tiesību aktu tuvināšana – Regula (ES) Nr. 305/2011 – Saskaņoti būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumi – Saskaņoti tehniskie standarti un noteikumi – Saskaņotie standarti EN 14342:2013, EN 14904:2006, EN 13341:2005 + A1:2011 un EN 12285-2:2005 – Prasība atcelt tiesību aktu

Apvienotajās lietās C-475/19 P un C-688/19 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, kuras 2019. gada 20. jūnijā un 18. septembrī iesniedza

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *J. Möller* un *R. Kanitz*, pārstāvji, kuriem palīdz *M. Kottmann*, *M. Winkelmüller* un *F. van Schewick*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja (C-475/19 P un C-688/19 P),

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *C. Hermes*, *M. Huttunen* un *A. Sipos*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē (C-475/19 P un C-688/19 P),

Somijas Republika, ko pārstāv *S. Hartikainen* un *A. Laine*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē (C-475/19 P),

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J.-K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente), M. Safjans [*M. Safjan*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību lietā C-475/19 P Vācijas Federatīvā Republika lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu, 2019. gada 10. aprīlis, Vācija/Komisija (T-229/17, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pirmais pārsūdzētais spriedums", EU:T:2019:236), ar kuru tā noraidīja Vācijas Federatīvās Republikas prasību atcelt, pirmkārt, Komisijas Lēmumu (ES) 2017/133 (2017. gada 25. janvāris) par atsauces uz saskaņoto standartu EN 14342:2013 "Koka grīdas un parkets. Īpašības, atbilstības novērtēšana un marķēšana" saglabāšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ar ierobežojumu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011 (OV 2017, L 21, 113. lpp.), otrkārt, Komisijas Lēmumu (ES) 2017/145 (2017. gada 25. janvāris) par to, lai atsauci uz saskaņoto standartu EN 14904:2006 "Sporta laukumu segumi – Segumi universālām sporta zālēm – Specifikācija" *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* saglabātu ar ierobežojumiem saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011 (OV 2017, L 22, 62. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – "pirmie strīdīgie lēmumi"), treškārt, Komisijas 2017. gada 10. marta paziņojumu saistībā ar īstenojamo Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011 (2011. gada 9. marts), ar ko nosaka saskaņotus būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumus un atceļ Padomes Direktīvu 89/106/EEK (OV 2017, C 76, 32. lpp., turpmāk tekstā – "paziņojums par "īstenošanu""), ciktāl tajā ir atsauce uz saskaņotajiem standartiem EN 14342:2013 un EN 14904:2006, ceturtkārt, Komisijas 2017. gada 11. augusta paziņojumu saistībā ar īstenojamo Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011, ar ko nosaka saskaņotus būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumus un atceļ Padomes Direktīvu 89/106/EEK (OV 2017, C 267, 16. lpp.), ciktāl tajā ir atsauce uz saskaņotajiem standartiem EN 14342:2013 un EN 14904:2006, piektkārt, Komisijas 2017. gada 15. decembra paziņojumu saistībā ar īstenojamo Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011, ar ko nosaka saskaņotus būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumus un atceļ Padomes Direktīvu 89/106/EEK (OV 2017, C 435, 41. lpp.), ciktāl tas attiecas uz saskaņotajiem standartiem EN 14342:2013 un EN 14904:2006, un, sestkārt, Komisijas 2018. gada 9. marta paziņojumu saistībā ar īstenojamo Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011, ar ko nosaka saskaņotus būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumus un atceļ Padomes Direktīvu 89/106/EEK (OV 2018, C 92, 139. lpp.), ciktāl tas attiecas uz saskaņotajiem standartiem EN 14342:2013 un EN 14904:2006 (turpmāk tekstā kopā – "trīs citi strīdīgie paziņojumi").

2 Ar apelācijas sūdzību lietā C-688/19 P Vācijas Federatīvā Republika lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu, 2019. gada 9. jūlijs, Vācija/Komisija (T-53/18, nav publicēts, turpmāk tekstā – "otrais pārsūdzētais spriedums", EU:T:2019:490), ar kuru tā noraidīja Vācijas Federatīvās Republikas prasību atcelt, pirmkārt, Komisijas Lēmumu (ES) 2017/1995 (2017. gada 6. novembris) par to, lai atsauci uz saskaņoto standartu EN 13341:2005 + A1:2011 "Stacionāras termoplastiskās plastmasas tvertnes sadzīves krāšņu kurināmo, petrolejas un dīzeļdegvielas uzglabāšanai virszemē" *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* saglabātu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011 (OV 2017, L 288, 36. lpp.), un, otrkārt, Komisijas Lēmumu (ES) 2017/1996 (2017. gada 6. novembris) par to, lai atsauci uz saskaņoto standartu EN 12285-2:2005 "Darbnīcā izgatavotas tērauda tvertnes" *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* saglabātu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011 (OV 2017, L 288, 39. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – "otrie strīdīgie lēmumi").

Atbilstošās tiesību normas

3 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 305/2011 (2011. gada 9. marts), ar ko nosaka saskaņotus būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumus un atceļ Padomes Direktīvu 89/106/EEK (OV 2011, L 88, 5. lpp.). 1.–3. apsvērumā ir izklāstīts:

"(1) Dalībvalstu noteikumos paredzēts, ka būves projektē un būvē tā, ka tās neapdraud personu, mājdzīvnieku un īpašuma drošību un nekaitē videi.

(2) Šiem noteikumiem ir tieša ietekme uz būvizstrādājumu prasībām. Līdz ar to šīs prasības ir atspoguļotas valsts izstrādājumu standartos, valsts tehniskajos apstiprinājumos un citās valsts tehniskajās specifikācijās un noteikumos saistībā ar būvizstrādājumiem. Šo prasību būtiskas atšķirības traucē tirdzniecību Savienībā.

(3) Šai regulai nevajadzētu skart dalībvalstu tiesības noteikt prasības, ko tās uzskata par vajadzīgām, lai nodrošinātu veselības, vides un strādnieku aizsardzību būvizstrādājumu izmantošanas laikā."

4 Šīs regulas 1. pantā "Priekšmets" ir noteikts:

"Šī regula paredz nosacījumus tam, kā būvizstrādājumus laiž tirgū vai dara pieejamus tirgū, nosakot saskaņotus būvizstrādājumu ekspluatācijas īpašību izteikšanas noteikumus attiecībā uz to būtiskiem raksturlielumiem un par *CE* zīmes izmantošanu uz šiem izstrādājumiem."

5 Šīs regulas 2. pantā "Definīcijas" ir noteikts:

"Šajā regulā izmanto šādas definīcijas:

[..]

4) "būtiski raksturlielumi" ir tie būvizstrādājumu raksturlielumi, kas attiecas uz būvēm noteiktajām pamatprasībām;

[..]."

6 Regulas Nr. 305/2011 3. panta "Pamatprasības būvēm un būvizstrādājumu būtiski raksturlielumi" 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Pamatprasības būvēm, kas izklāstītas I pielikumā, ir pamats, izstrādājot standartizācijas mandātus un saskaņotās tehniskās specifikācijas.

2. Būvizstrādājumu būtiskie raksturlielumi ir ietverti saskaņotajās tehniskajās specifikācijās, kas ir saistītas ar pamatprasībām būvēm."

7 Šīs regulas 8. panta "Vispārējie principi un *CE* zīmes izmantojums" 4. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalsts neaizliedz un nekavē savā teritorijā vai tās atbildības robežās darīt pieejamus tirgū vai izmantot būvizstrādājumus ar *CE* zīmi, ja deklarētās ekspluatācijas īpašības atbilst šādas izmantošanas prasībām konkrētajā dalībvalstī."

8 Minētās regulas 17. pantā "Saskaņotie standarti" ir noteikts:

"1. Saskaņotos standartus pieņem Eiropas standartizācijas iestādes, kas uzskaitītas [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV 1998, L 204, 37. lpp.)] I pielikumā, pamatojoties uz pieprasījumiem (turpmāk tekstā – "mandāti"), ko Komisija izdevusi saskaņā ar minētās direktīvas 6. pantu pēc apspriešanās ar šīs regulas 64. pantā minēto Būvniecības pastāvīgo komiteju (turpmāk tekstā – "Būvniecības pastāvīgā komiteja").

[..]

3. Saskaņotajos standartos paredz metodes un kritērijus būvizstrādājumu ekspluatācijas īpašību novērtējumam attiecībā uz to būtiskiem raksturlielumiem.

Ja tas paredzēts attiecīgajā mandātā, saskaņotajā standartā par izstrādājumiem, uz kuriem standarts attiecas, ir atsauce uz paredzēto izmantojumu.

Saskaņotajos standartos – attiecīgos gadījumos un ja tas neapdraud rezultātu precizitāti, uzticamību vai stabilitāti – paredz tādas metodes būvizstrādājumu ekspluatācijas īpašību novērtējumam attiecībā uz to būtiskiem raksturlielumiem, kuras ir mazāk apgrūtinošas nekā testēšana.

[..]

5. Komisija novērtē Eiropas standartizācijas iestāžu pieņemto saskaņoto standartu atbilstību attiecīgajiem mandātiem.

Komisija to saskaņoto standartu atsauču sarakstu, kas atbilst attiecīgajam mandātam, publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Par katru sarakstā iekļauto saskaņoto standartu norāda šādu informāciju:

a) attiecīgā gadījumā – atsauces uz saskaņotajām tehniskajām specifikācijām, kuras tiek aizstātas;

b) līdzāspastāvēšanas laikposma sākuma datums;

c) līdzāspastāvēšanas laikposma beigu datums.

Komisija publicē visus saraksta atjauninājumus.

No līdzāspastāvēšanas laikposma sākuma datuma ir iespējams izmantot saskaņotu standartu, lai sagatavotu tāda būvizstrādājuma ekspluatācijas īpašību deklarāciju, uz kuru standarts attiecas. Valstu standartizācijas iestādēm ir pienākums transponēt saskaņotos standartus saskaņā ar Direktīvu 98/34/EK.

Neskarot 36. līdz 38. pantu, no līdzāspastāvēšanas laikposma beigu datuma saskaņotais standarts ir vienīgais līdzeklis, ko izmanto, lai izstrādātu tāda būvizstrādājuma ekspluatācijas īpašību deklarāciju, uz kuru standarts attiecas.

Līdzāspastāvēšanas laikposma beigās savstarpēji neatbilstošos valstu standartus atceļ un dalībvalstis pārtrauc visu savstarpēji neatbilstošo valsts noteikumu spēkā esamību."

9 Regulas Nr. 305/2011 18. pantā "Oficiāls iebildums pret saskaņotajiem standartiem" ir paredzēts:

"1. Ja dalībvalsts vai Komisija uzskata, ka saskaņotais standarts pilnībā neatbilst prasībām, kuras noteiktas attiecīgajā mandātā, attiecīgā dalībvalsts vai Komisija pēc apspriešanās ar Būvniecības pastāvīgo komiteju šo jautājumu līdz ar attiecīgo pamatojumu izvirza izskatīšanai komitejā, kas izveidota ar Direktīvas 98/34/EK 5. pantu. Komiteja pēc apspriešanās ar attiecīgajām Eiropas standartizācijas iestādēm nekavējoties sniedz savu atzinumu.

2. Ņemot vērā komitejas, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas 98/34/EK 5. pantu, atzinumu, Komisija pieņem lēmumu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēt, nepublicēt, publicēt ar ierobežojumiem, saglabāt, saglabāt ar ierobežojumiem vai svītrot atsauces uz attiecīgo saskaņoto standartu.

3. Komisija informē attiecīgo Eiropas standartizācijas iestādi, kuru skar tās lēmums, un, ja nepieciešams, pieprasa attiecīgo saskaņoto standartu pārskatīšanu."

10 Šīs regulas 19. panta "Eiropas novērtējuma dokuments" 1. punktā ir noteikts:

"Pamatojoties uz ražotāja pieteikumu Eiropas tehniskajam novērtējumam, [tehniskā novērtējuma iestādes] organizācija izstrādā un pieņem Eiropas novērtējuma dokumentu attiecībā uz katru būvizstrādājumu, uz kuru neattiecas vai tikai daļēji attiecas saskaņotais standarts un kura ekspluatācijas īpašības saistībā ar tā būtiskajiem raksturlielumiem nevar pilnībā novērtēt atbilstīgi spēkā esošajam saskaņotajam standartam, jo *inter alia*:

[..]

b) saskaņotajā standartā paredzētā novērtēšanas metode nav piemērota vismaz vienam minētā izstrādājuma būtiskajam raksturlielumam; vai

c) saskaņotajā standartā vismaz vienam minētā izstrādājuma būtiskajam raksturlielumam nav paredzēta novērtēšanas metode."

11 Šīs regulas I pielikumā ir noteiktas "pamatprasības būvēm". Šī pielikuma 3. punktā "Higiēna, veselība un vide" ir noteikts:

"Būves jāprojektē un jābūvē tā, lai visā ekspluatācijas ciklā tās neapdraudētu strādājošo, iedzīvotāju vai kaimiņu higiēnu vai veselību un drošību un to ekspluatācijas ciklā, to celtniecības, izmantošanas un nojaukšanas laikā tām nebūtu pārmērīga ietekme uz vides kvalitāti vai klimatu šādu faktoru iedarbības dēļ:

[..]

b) bīstamu vielu, gaistošu organisko savienojumu (GOS), siltumnīcefekta gāzu vai bīstamu daļiņu emisija gaisā telpās vai ārpus tām;

[..]."

12 Direktīva 98/34 ir aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1025/2012 (2012. gada 25. oktobris) par Eiropas standartizāciju, ar ko groza Padomes Direktīvas 89/686/EEK un 93/15/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/9/EK, 94/25/EK, 95/16/EK, 97/23/EK, 98/34/EK, 2004/22/EK, 2007/23/EK, 2009/23/EK un 2009/105/EK un ar ko atceļ Padomes Lēmumu 87/95/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 1673/2006/EK (OV 2012, L 316, 12. lpp.).

13 Direktīvas 98/34 5. pantā izveidotā komiteja tika aizstāta ar Regulas Nr. 1025/2012 tās sākotnējā redakcijā 22. pantā paredzēto komiteju.

Tiesvedību priekšvēsture

Lieta C-475/19 P

14 Tiesvedības priekšvēsture pirmā pārsūdzētā sprieduma 5.–13. punktā ir izklāstīta šādi:

"5. 1997. gada 12. novembrī Eiropas Komisija Eiropas Standartizācijas komitejai [(*CEN*)] piešķīra mandātu ar numuru M/119 saskaņotu standartu izstrādei grīdas segumiem. Šajos standartos bija jāiekļauj virkne būtisku īpašību, piemēram, reakcija uz uguni, ūdensnecaurlaidība, noturība pret lūšanu, azbesta, formaldehīda emisija, pentahlorofenola koncentrācija. Mandāts M/119 tika izsniegts saskaņā ar [Padomes Direktīvu 89/106/EEK (1988. gada 21. decembris) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz būvizstrādājumiem (OV 1989, L 40,

12. lpp.)] un grozīts ar 2000. gada 25. jūlija mandātu M/137, kā arī ar 2010. gada 22. jūnija mandātu M/119 *rev.1*, lai iekļautu virkni tādu citu bīstamu vielu kā gaistošos organiskos savienojumus (GOS).

6. Starp šiem standartiem saskaņotais standarts EN 14342:2013 "Koka grīdas un parkets. Īpašības, atbilstības novērtēšana un marķēšana" ievēr ekspluatācijas īpašību novērtēšanas metodes un kritērijus attiecībā uz virkni būtisko pamatlielumu. Attiecībā uz citu bīstamu vielu, piemēram, *COV*, izdalīšanos saskaņotā standarta EN 14342:2013 4.4. noteikumā bija noteikts:

"Valsts tiesiskajā regulējumā par bīstamajām vielām var tikt pieprasīts veikt pārbaudi un paziņot par citu bīstamu vielu izdalīšanos, un dažreiz par to saturu, papildus tām, kas ir apskatītas citos pantos, ja būvizstrādājumi, uz kuriem attiecas šis standarts, ir laisti tirgū.

Ja nav saskaņotu Eiropas testēšanas metožu, ir jāpārbauda un jādeklarē izdalīšanās/koncentrācija, ņemot vērā valsts tiesību normas, kas piemērojamas lietošanas vietā [..]."

7. Saskaņotais standarts EN 14904:2006 "Sporta laukumu segumi – Segumi universālām sporta zālēm" arī attiecās uz virkni tādu būtisko raksturlielumu kā berze, izturība, reakcija uz uguni, formaldehīda emisija, pentahlorofenola koncentrācija. Saistībā ar citām bīstamajām vielām šī saskaņotā standarta ZA.1. pielikuma 1. piezīmē bija paredzēts:

"Papildus eventuāliem specifiskiem pantiem, kas attiecas uz bīstamām vielām, kas ir norādītas šajā standartā, var būt citas prasības, kuras piemērojamas izstrādājumiem, kas ietverti šajā standartā. Lai būtu atbilstība Eiropas Direktīvas par būvizstrādājumiem tiesību normām, ir nepieciešams, lai šīs prasības arī tiktu ievērotas, ja un kad tās ir piemērojamas."

8. 2015. gada 21. augustā Vācijas Federatīvā Republika saskaņā ar Regulas Nr. 305/2011 18. pantu iesniedza formālus iebildumus Komisijai attiecībā pret saskaņotajiem standartiem EN 14342:2013 un EN 14904:2006.

9. Vācijas Federatīvā Republika uzskatīja, ka abi apstrīdētie standarti pilnībā neatbilst Komisijas izsniegtajam pilnvarojumam un ka būvizstrādājumu būtiskās īpašības nav noteiktas atbilstoši Regulas Nr. 305/2011 3. panta 2. punktam. Tā norādīja, ka ar šiem abiem standartiem tiek pārkāpts Regulas Nr. 305/2011 17. panta 3. punkts, kā arī mandāts M/119, jo tajos nav ietvertas saskaņotas novērtēšanas procedūras saistībā ar citu tādu bīstamo vielu kā GOS izdalīšanos.

10. Pēc tam Vācijas Federatīvā Republika lūdza, lai, gaidot saskaņotās pārbaudes metodes par citu bīstamo vielu izdalīšanos un šo vielu koncentrāciju, atsauces uz standartiem tiktu svītrotas no *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša*, vai, pakārtoti, tās tiktu publicētas ar atrunu, līdz ar to standartu strīdīgās klauzulas, kas attiecas uz citu bīstamo vielu izdalīšanos, tiktu uzskatītas par nesaskaņotām un dalībvalstis būtu pilnvarotas pieņemt valsts tiesību normas par pārbaudes metodēm, lai tiktu ievērotas pamatprasības, kas ir piemērojamas būvēm veselības jomā.

11. 2017. gada 25. janvārī Komisija pieņēma [pirmos strīdīgos lēmumus].

12. Lēmuma 2017/133 1. pantā ir paredzēts:

"Atsauci uz saskaņoto standartu EN 14342:2013 "Koka grīdas un parkets. Īpašības, atbilstības novērtēšana un marķēšana" saglabā ar ierobežojumu.

Komisija pievieno šādu ierobežojumu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicētajā sarakstā ar atsaucēm uz saskaņotajiem standartiem: "Standarta EN 14342:2013 4.4. punkts ir izslēgts no publicētās atsauces darbības jomas."

13. Lēmuma 2017/145 1. pantā ir paredzēts:

"Atsauce uz saskaņoto standartu EN 14904:2006 "Sporta laukumu segumi – Segumi universālām sporta zālēm – Specifikācija" tiek saglabāta ar ierobežojumu.

Komisija pievieno šādu ierobežojumu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicētajā sarakstā ar atsaucēm uz saskaņotajiem standartiem: "Standarta EN 14904:2006 ZA.1. pielikuma 1. piezīme ir izslēgta no publicētās atsauces darbības jomas.""

15 2017. gada 10. martā Komisija publicēja paziņojumu par "īstenošanu", kurā bija ietverts visu Regulas Nr. 305/2011 jomā saskaņoto standartu saraksts. Attiecībā uz abiem standartiem EN 14342:2013 un EN 14904:2006 šajā paziņojumā būtībā bija izklāstīti ierobežojumi, kas jau bija norādīti pirmajos strīdīgajos lēmumos.

16 2017. gada 11. augustā, 2017. gada 15. decembrī un 2018. gada 9. martā Komisija publicēja trīs pārējos strīdīgos paziņojumus.

Lieta C-688/19 P

17 Tiesvedības priekšvēsture otrā pārsūdzētā sprieduma 1.–12. punktā ir izklāstīta šādi:

"1. 1999. gada 26. februārī [komiteja (*CEN*)] piešķīra mandātu ar numuru M/131 saskaņotu standartu izstrādei caurulēm, tvertnēm un cauruļu piederumiem, kuriem nav kontakta ar ūdeni, kas paredzēts cilvēku patēriņam. Šajos standartos bija jāiekļauj virkne būtisku īpašību, piemēram, mehāniskā pretestība un stabilitāte, izturība pret saspiešanu, caurlaidspēju un ūdensnecaurlaidību.

2. 2004. gadā *CEN* pieņēma saskaņoto standartu EN 12285-2:2005 attiecībā uz tērauda tvertnēm. Ekspluatācijas īpašība "mehāniskā stiprība un stabilitāte", kas ir norādīta mandātā M/131, ir aplūkota sadaļas ZA tabulās, kurās ir paredzēts, ka izstrādājumiem ir jāatbilst attiecībā uz sienas biezumu saskaņotā standarta klauzulas 4.3.6.1 un 3. tabulas prasībām. Šajā klauzulā un šajā tabulā ir norādīti minimālie sienas biezumi, kuriem ir jābūt ievērotiem saistībā ar attiecīgajām tvertnēm.

3. 2005. un 2010. gadā *CEN* pieņēma saskaņoto standartu EN 13341:2005 + A1:2011 attiecībā uz stacionārajām termoplastiskajām plastmasas tvertnēm. Šis standarts iever ekspluatācijas īpašību novērtēšanas metodes un kritērijus attiecībā uz virkni būtisko pamatlielumu. Ekspluatācijas īpašība "mehāniskā stiprība un stabilitāte", kas ir norādīta mandātā M/131, ir aplūkota sadaļas ZA pielikuma ZA.1. sadaļas tabulās, kurās ir paredzēts, ka izstrādājumiem ir jāatbilst attiecībā uz sienas biezumu saskaņotā standarta 4.–6. tabulas prasībām. Šajā 4.–6. tabulā ir norādīti minimālie sienas biezumi, kuriem ir jābūt ievērotiem saistībā ar attiecīgajām tvertnēm.

4. Saskaņotie standarti nesatur konkrētas novērtēšanas prasības vai metodes gadījumā, ja šīs tvertnes tiktu izmantotas zemestrīču vai plūdu zonās. Tāpat tie nesatur prasības attiecībā uz tvertņu, kas paredzētas būvniecībai, nostiprināšanu zemē.

5. Tas pats attiecas uz ekspluatācijas īpašībām "izturība pret saspiešanu" un "caurlaidspēja", attiecībā uz kurām šajos saskaņotajos standartos nav ietverta neviena šo ekspluatācijas īpašību novērtēšanas metode vai kritērijs.

6. 2015. gada 21. augustā Vācijas Federatīvā Republika saskaņā ar Regulas [Nr. 305/2011] 18. pantu iesniedza formālus iebildumus Komisijai attiecībā pret saskaņotajiem standartiem EN 13341:2005 + A1:2011 un EN 12285-2:2005.

7. Vācijas Federatīvā Republika uzskatīja, ka abi apstrīdētie standarti pilnībā neatbilst Komisijas izsniegtajam mandātam M/131 un ka būvizstrādājumu būtiskās īpašības nav noteiktas atbilstoši Regulas Nr. 305/2011 3. panta 2. punktam. Tā norāda, ka ar šiem abiem standartiem tiek pārkāpts Regulas Nr. 305/2011 17. panta 3. punkts, kā arī mandāts M/131, jo tajos nav ietvertas ekspluatācijas īpašību noteikšanas metodes saistībā ar mehānisko izturību un stabilitāti, izturību pret saspiešanu un caurlaidspēju, un it īpaši šo izstrādājumu izmantošanas gadījumā zemestrīču vai plūdu zonās.

8. Pēc tam Vācijas Federatīvā Republika lūdza attiecībā uz saskaņotajiem standartiem EN 13341:2005 + A1:2011 un EN 12285-2:2005, lai, gaidot saskaņotās pārbaudes metodes saistībā ar mehānisko izturību un stabilitāti, izturību pret saspiešanu un caurlaidspēju šo izstrādājumu izmantošanas gadījumā zemestrīču vai plūdu zonās, atsauces uz standartiem tiktu svītrotas no *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša*, vai, pakārtoti, tās tiktu svītrotas no *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* attiecībā uz stacionārajām termoplastiskajām plastmasas tvertnēm un darbnīcā izgatavotām tērauda tvertnēm.

9. Pēc konsultēšanās ar Būvniecības pastāvīgo komiteju, kas izveidota saskaņā ar Regulas Nr. 305/2011 64. pantu, Komisija vērsās komitejā, kas izveidota saskaņā ar Regulas [Nr. 1025/2012] 22. pantu. Pēdējā minētā komiteja sniedza atzinumu par formālajiem iebildumiem.

10. 2017. gada 6. novembrī Komisija pieņēma [otros strīdīgos lēmumus].

11. Lēmuma 2017/1995 1. pantā ir paredzēts:

    "Atsauci uz saskaņoto standartu EN 13341:2005 + A1:2011 "Stacionāras termoplastiskās plastmasas tvertnes sadzīves krāšņu kurināmo, petrolejas un dīzeļdegvielas uzglabāšanai virszemē – Formās izpūstas un formās izrotētas polietilēna tvertnes un formās izrotētas tvertnes, kas izgatavotas no anjona polimerizācijā iegūta poliamīda 6 – Prasības un testēšanas metodes" *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* saglabā."

12. Lēmuma 2017/1996 1. pantā ir paredzēts:

    "Atsauci uz saskaņoto standartu EN 12285-2:2005 "Darbnīcā izgatavotas tērauda tvertnes – 2. daļa: Horizontālie cilindriskie viensienas un dubultsienu virszemes rezervuāri uzliesmojošiem un neuzliesmojošiem šķidrumiem, kas rada ūdens piesārņojumu" *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* saglabā.""

Prasības Vispārējā tiesā un pārsūdzētie spriedumi

Lieta T-229/17

18 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 19. aprīlī, Vācijas Federatīvā Republika cēla prasību, pirmkārt, atcelt pirmos strīdīgos lēmumus un, otrkārt, paziņojumu par "īstenošanu".

19 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2017. gada 4. augustā, Somijas Republika lūdza atļauju iestāties tiesvedībā Vācijas Federatīvās Republikas prasījumu atbalstam. Ar 2017. gada 1. septembra rīkojumu Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs ļāva tai iestāties lietā.

20 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta 3. punktu Vācijas Federatīvā Republika Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza trīs grozījumu rakstus 2017. gada 9. oktobrī, 2018. gada 2. martā un 2018. gada 20. maijā, lūdzot atcelt pārējos trīs strīdīgos paziņojumus.

21 Prasības pamatošanai Vācijas Federatīvā Republika izvirza trīs pamatus, ar kuriem būtībā tiek apgalvots, pirmkārt, būtisku procedūras noteikumu, kas izriet no Regulas Nr. 305/2011 18. panta, pārkāpums, otrkārt, pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde un, treškārt, minētās regulas materiāltiesisko normu pārkāpums.

22 Ar pirmo pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību kā daļēji nepieņemamu saistībā ar paziņojumu par "īstenošanu" un trīs pārējiem strīdīgajiem paziņojumiem, un kā daļēji nepamatotu saistībā ar pirmajiem strīdīgajiem lēmumiem.

Lieta T-53/18

23 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 31. janvārī, Vācijas Federatīvā Republika cēla prasību atcelt otros strīdīgos lēmumus.

24 Pamatojot savu prasību, Vācijas Federatīvā Republika būtībā izvirza divus pamatus, no kuriem pirmais ir saistīts ar pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi un otrais – ar Regulas Nr. 305/2011 materiāltiesisko normu pārkāpumu.

25 Ar otro pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību pilnībā.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

26 Apelācijas sūdzībā lietā C-475/19 P Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu:

– atcelt pirmo pārsūdzēto spriedumu;

– atcelt pirmos strīdīgos lēmumus;

– atcelt paziņojumu par "īstenošanu", kā arī trīs pārējos strīdīgos paziņojumus:

– pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai attiecībā uz prasījumiem atcelt pirmos strīdīgos lēmumus, paziņojumu par "īstenošanu" un trīs parējos strīdīgos paziņojumus;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Somijas Republika lūdz Tiesu apmierināt apelācijas sūdzībā, kuru Vācijas Federatīvā Republika ir iesniegusi lietā C-475/19 P, ietvertos prasījumus.

28 Apelācijas sūdzībā lietā C-688/19 P Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu:

– atcelt otro pārsūdzēto spriedumu;

– atcelt otros strīdīgos lēmumus;

– pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai attiecībā uz prasījumiem atcelt otros strīdīgos lēmumus;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

29 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzības kopumā;

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

30 Ar Tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2020. gada 15. septembra lēmumu lietas C-475/19 P un C-688/19 P tika apvienotas sprieduma taisīšanai.

Par apelācijas sūdzībām

Par iebildi par nepieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

31 Komisija apgalvo, ka apelācijas sūdzības ir nepieņemamas, jo ar tām ir vienīgi atkārtoti argumenti, kas izklāstīti Vispārējā tiesā, un tajās nav identificēti pārsūdzētajos spriedumos kritizētie punkti.

32 Vācijas Federatīvā Republika lūdz šo iebildi noraidīt.

Tiesas vērtējums

33 No Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta 2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma, kuru lūgts atcelt, kritizētie pamatojuma punkti un precīzi jānorāda juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti šī lūguma atbalstam, pretējā gadījumā apelācijas sūdzība vai attiecīgais pamats nav pieņemami. Tādējādi apelācijas sūdzība, kas tikai burtiski atkārto vai reproducē pamatus un argumentus, kuri iepriekš iesniegti Vispārējā tiesā, neatbilst prasībām par pamatojuma sniegšanu, kas izriet no šiem noteikumiem. Tomēr, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd to, kā Vispārējā tiesa ir interpretējusi vai piemērojusi Savienības tiesības, tad pirmajā instancē izskatītos tiesību jautājumus var no jauna izskatīt apelācijas tiesvedībā (skat. rīkojumu, 2019. gada 5. septembris, *Iceland Foods/EUIPO*, C-162/19 P, nav publicēts, EU:C:2019:686, 5. punkts (ģenerāladvokāta nostājas 6. punkts un tajā minētā judikatūra)).

34 Šajā lietā apelācijas sūdzībās kopumā ir pietiekami precīzi norādīti kritizētie pārsūdzētā sprieduma punkti un iemesli, kādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka tajos ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, un ne tikai Vispārējā tiesā atkārtoti vai reproducēti argumenti, kā to apgalvo Komisija, kas tādējādi Tiesai ļauj veikt tiesiskuma pārbaudi.

35 Tā kā prasītāja tādējādi ir izpildījusi iepriekš minētās prasības norādīt pamatojumu, kas ir atgādinātas šī sprieduma 33. punktā, Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

Par lietas būtību

36 Apelācijas sūdzības pamatošanai lietā C-475/19 P Vācijas Federatīvā Republika izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats attiecas uz LESD 263. panta pirmās daļas pārkāpumu, jo Vispārējā tiesa pirmajā pārsūdzētajā spriedumā būtībā neesot ņēmusi vērā faktu, ka paziņojums par "īstenošanu" un trīs citi strīdīgie paziņojumi radīja tiesiskās sekas, kas atšķiras no tām, kuras rada pirmie strīdīgie lēmumi. Ar otro pamatu tā apgalvo, ka šajā spriedumā tiek pārkāpts Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punkts, kas apskatīts kopsakarā ar šīs regulas 17. panta 5. punktu, jo ar šīm tiesību normām Komisija ir ne tikai pilnvarota, bet tai ir pienākums pieņemt Vācijas Federatīvās Republikas piedāvātos pasākumus. Ar

trešo pamatu tiek apgalvots minētās regulas 18. panta 2. punkta, kas apskatīts kopā ar šīs pašas regulas 3. panta 1. un 2. punktu un 17. panta 3. punktu, jo ar šīm tiesību normām Komisijai ir uzlikts pienākums izvērtēt, vai standarti, uz kuriem attiecas pirmie strīdīgie lēmumi, apdraud tādu pamatprasību ievērošanu, kuras piemērojamas būvēm.

37 Somijas Republika ir iestājusies lietā otrā un trešā pamata atbalstam lietā C-475/19 P.

38 Apelācijas sūdzības pamatošanai lietā C-688/19 P Vācijas Federatīvā Republika izvirza divus pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punkta, kas apskatīts kopsakarā ar šīs regulas 17. panta 5. punktu, pārkāpums, jo Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka ar šīm tiesību normām Komisija ir ne tikai pilnvarota, bet tai ir pienākums pieņemt Vācijas Federatīvās Republikas piedāvātos pasākumus. Ar otro pamatu tā apgalvo, ka otrajā spriedumā ir pārkāpts minētās regulas 18. panta 2. punkts, kas apskatīts kopā ar šīs pašas regulas 3. panta 1. un 2. punktu, kā arī ar 17. panta 3. punktu, jo Vispārējā tiesa neesot ievērojusi to, ka ar šīm tiesību normām Komisijai ir uzlikts pienākums izvērtēt, vai standarti, uz kuriem attiecas otrie strīdīgie lēmumi, apdraud tādu pamatprasību ievērošanu, kuras piemērojamas būvēm.

Par pirmo pamatu lietā C-475/19 P, ar kuru tiek apgalvots strīdīgo pasākumu iespējamais tiesiskums

– *Lietas dalībnieku argumenti*

39 Vācijas Federatīvās Republikas pirmais pamats ir iedalīts divās daļās.

40 Pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pretēji tam, ko ir nospriedusi Vispārējā tiesa, paziņojuma par "īstenošanu" un trīs pārējo strīdīgo paziņojumu paziņošana rada saistošas tiesiskas sekas. Saskaņā ar Regulas Nr. 305/2011 17. panta 5. punktu tam, ka Komisija publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* saskaņoto standartu atsauču sarakstu, esot tādas sekas, ka ir atļauts izmantot saskaņoto standartu no līdzāspastāvēšanas laikposma sākuma datuma un šī izmantošana tiek padarīta par obligātu no līdzāspastāvēšanas laikposma beigu datuma, lai noteiktu ekspluatācijas īpašību deklarāciju būvizstrādājumam, kuru aptver šis standarts. Tādējādi Vispārējā tiesa esot kļūdaini nospriedusi, ka šiem paziņojumiem nav jaunu tiesisko seku attiecībā uz šiem pirmajiem strīdīgajiem lēmumiem.

41 Otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā secināja, ka šai iesniedzējai bija jāpierāda, ka šie paziņojumi ietekmēja tās intereses vai būtiski grozīja tās tiesisko situāciju, lai gan dalībvalstij nav jāpierāda, ka aktam ir tiesiskās sekas, kas to skar personīgi vai kas ietekmē tās intereses.

42 Komisija lūdz noraidīt šo pamatu, proti, abas tā daļas, kā nepamatotu.

– *Tiesas vērtējums*

43 Attiecībā uz pirmā pamata pirmo daļu ir jānorāda, kā tas būtībā izriet no pirmā pārsūdzētā sprieduma 42., 43. un 64. punkta, ka pirmie strīdīgie lēmumi ir radījuši tiesiskās sekas attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, ciktāl tās pamatprasība tika noraidīta, tā kā tās pakārtotā prasība tika daļēji apmierināta. Prasības daļēja apmierināšana izraisīja to, ka Komisija īstenošanas nolūkos pieņēma četrus apstrīdētos paziņojumus.

44 Līdz ar to, un kā to pamatoti ir nospriedusi Vispārējā tiesa pirmā pārsūdzētā sprieduma 49. punktā, paziņojumi, kurus Komisija ir pieņēmusi Regulas Nr. 305/2011 īstenošanas ietvaros, ja tie attiecas vienīgi uz visu saskaņoto standartu atsauču sarakstu, pēc tādas daļējas atrunas pieņemšanas, kuru iesniegusi dalībvalsts, pamatojoties uz šīs regulas 18. panta 1. punktu, saistībā ar attiecīgajiem

saskaņotajiem standartiem īstenībā vienīgi uz tiem norāda, neradot tiesiskās sekas, kas atšķirtos no tām, kuras jau ir radītas attiecībā pret šo dalībvalsti ar lēmumiem, kurus šī iestāde ir pieņēmusi, pamatojoties uz šīs regulas 18. panta 2. punktu.

45 Ciktāl, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 43.–45. punkta, no paziņojuma par "īstenošanu" un triju pārējo strīdīgo paziņojumu priekšmeta, satura un konteksta un līdz ar to detalizētās analīzes izriet, ka ar tiem būtībā tiek pārņemti jau pirmajos strīdīgajos lēmumos izklāstītie ierobežojumi, Vispārējā tiesa pamatoti uzskatīja, ka šiem paziņojumiem nevar būt autonomas tiesiskās sekas.

46 No tā izriet, ka šī daļa ir jānoraida.

47 Pirmā pamata otrā daļa var tikt vienīgi noraidīta kā neefektīva, jo tā varētu tikt akceptēta vienīgi, ja tiktu secināts, ka paziņojumi, kurus Komisija ir pieņēmusi Regulas Nr. 305/2011 īstenošanas ietvaros, rada autonomas tiesiskās sekas.

48 Šādos apstākļos lietā C-475/19 P pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro un trešo pamatu lietā C-475/19 P un pirmo un otro pamatu lietā C-688/19 P attiecībā uz Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punkta interpretāciju

– Lietas dalībnieku argumenti

49 Vācijas Federatīvā Republika otrajā pamatā lietā C-475/19 P un pirmajā pamatā lietā C-688/19 P būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punktu. Ir jānorāda, ka otrais pamats lietā C-475/19 P un pirmais pamats lietā C-688/19 P, kuriem katram ir trīs daļas, ir formulēti līdzīgi.

50 Pirmajā un otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja atgādina, ka Komisijai ir tiesības paust atrunu attiecībā uz noteiktu saskaņoto standartu, kā to apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt pati tai ir ieteikusi šajā gadījumā. Tādējādi Komisijai esot ne tikai iespēja, bet arī pienākums vienīgi daļēji radīt tiesiskās sekas, kas ir paredzētas šajā regulā attiecībā uz standartu, kuras ne pilnībā atbilst prasībām, kas paredzētas attiecīgajā mandāta, kā tas skaidri izriet no Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punkta formulējuma.

51 Tādējādi no šīs regulas 17. panta 5. punkta otrās daļas izriet, ka, ja saskaņotu standartu publicēšana atbilst saņemtajiem mandātiem, Komisijai būtu tikai jāpublicē atsauces uz standartiem, kas pilnībā atbilst šiem mandātiem.

52 Turklāt, tā kā Regulas Nr. 305/2011 18. pantā paredzētā procedūra ir atsvars šīs regulas 17. panta 5. punkta otrajā daļā paredzētajai procedūrai, jo tas, kas esot aizliegts ar šo pēdējo minēto tiesību normu, nevarot tikt atļauts ar minētās regulas 18. panta 2. punktu.

53 Trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē "plašo rīcības brīvību", ko Vispārējā tiesa pirmajā un otrajā pārsūdzētajā spriedumā esot piešķīrusi Komisijai. Kā to esot nospriedusi Tiesa 2016. gada 27. oktobra sprieduma *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821) 43. punktā, lai gan šāda saskaņota standarta izstrāde ir uzticēta privāttiesiskai struktūrai, tas tomēr ir nepieciešams īstenošanas pasākums, kura ietvaru stingri reglamentē šajā direktīvā noteiktas pamatprasības, kā arī tas tiek veikts pēc Komisijas iniciatīvas, tās vadībā un kontrolē. Šajā kontekstā Komisijai esot jāpilda savs uzdevums pārbaudīt formālos un būtiskos aspektus.

54 Trešais pamats lietā C-475/19 P un otrais pamats lietā C-688/19 P arī ir formulēti līdzīgi.

55 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā to, ka saskaņā ar Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punktu, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 3. panta 1. un 2. punktu un 17. panta 3. punktu, Komisijai ir pienākums pārbaudīt, vai saskaņotie standarti ļauj dalībvalstīm nodrošināt būvēm piemērojamo pamatprasību ievērošanu. Saskaņotajiem standartiem esot jāļauj izvērtēt būvizstrādājuma ekspluatācijas īpašības, kas atbilst būtiskajiem raksturlielumiem, lai atbilstu pamatprasībām, kas ir piemērojamas būvēm.

56 Iestājoties apelācijas sūdzības otrā un trešā pamata lietā C-475/19 P atbalstam, Somijas Republika būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā to, ka Komisijai, piemērojot Regulu Nr. 305/2011, ir jāpārbauda, vai saskaņotais standarts ir atbilstošs, lai ievērotu pamatprasības, kas ir piemērojamas būvēm, attiecībā uz visiem elementiem, kuri ir prasīti mandātā, uz kura ir balstīts šis standarts. Tādējādi, ja standarts izrādītos kaut kādā veidā nepilnīgs, Komisijai būtu jāatzīst, ka, ciktāl šis standarts neaptver šajā mandātā paredzēto pamatprasību izvērtēšanas kritērijus, dalībvalstis saglabā iespēju noteikt valsts prasības saistībā ar šiem būtiskajiem raksturlielumiem.

57 Komisija lūdz noraidīt otro un trešo pamatu lietā C-475/19 P, kā arī pirmo un otro pamatu lietā C-688/19 P.

– *Tiesas vērtējums*

58 Pirmkārt, no Regulas Nr. 305/2011 18. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka formālā iebildumu procedūra tiek sākta, ja dalībvalsts vai Komisija uzskata, ka saskaņotais standarts neatbilst "pilnībā" prasībām, kuras izklāstītas atbilstošajā mandātā, kas aptver gan gadījumu, ja šis standarts būtu nepilnīgs, gan gadījumu, ja ar to šis mandāts tiek pārkāpts noteiktos aspektos.

59 Saskaņā ar šo pašu tiesību normu, ja ir pausts iebildums, Komisijai pēc konsultēšanās ar Būvniecības pastāvīgo komiteju un komiteju, kas izveidota saskaņā ar Regulas Nr. 1025/2012 22. pantu, ir jāpārbauda, vai standarts vismaz daļēji atbilst šajā mandātā paredzētajām prasībām. Ja tas tā ir, Komisijai tad ir jālemj, vai šis standarts vai daļa no tā, ar kuru tiek izpildītas šīs prasības, ir jāpublicē vai jāsaglabā *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, pilnībā vai daļēji, vai arī tas no šī vēstneša ir jāsvītro.

60 Savukārt Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punktā nav paredzēts, kas šī iestāde var pievienot atsaucei uz saskaņoto standartu tādas atrunas, kādas vēlas apelācijas sūdzības iesniedzēja un kas nav publicēšana vai daļēja saglabāšana.

61 Ir taisnība, ka vārds "daļēji", kas tostarp ir ietverts Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punkta franču un itāļu valodas versijās, atbilst citās šīs tiesību normas lingvistiskajās versijās, piemēram, vācu, angļu, spāņu un poļu lingvistiskajās versijās, frāzēm "ar atrunām" vai "ar ierobežojumiem". Tomēr Komisija šīs regulas 18. pantā paredzētajā procedūrā nevar ļaut dalībvalstīm, izmantojot atrunu, papildināt ne pilnībā saskaņota standarta saturu, jo pretējā gadījumā tiktu pārkāptas pilnvaras, kas ir piešķirtas ar šīs regulas gan 17. pantu, gan 18. panta 3. punktu Eiropas standartizācijas struktūrām, kuras vienīgās ir pilnvarotas noteikt vai pārskatīt standarta saturu saistībā ar konkrēto mandātu.

62 Vēl šajā ziņā daļēja nepublicēšana, publicēšana vai saglabāšana, kā arī atsauču uz saskaņoto standartu, kas pilnībā vai daļēji atbilst attiecīgajam mandātam, pilnīga vai daļēja atsaukšana ir iespēja, kas ir dota Komisijai atkarībā no Regulas Nr. 1025/2012 22. pantā paredzētās komitejas atzinuma, nevis pienākums, kas ir uzlikts šai iestādei.

63 Šajā gadījumā, pirmkārt, pirmā pārsūdzētā sprieduma 94. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti ir nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, saskaņā ar kuru Komisija neesot izvērtējusi attiecīgo saskaņoto standartu atbilstību attiecīgajam mandātam, neatbilst faktiem, ciktāl pirmo strīdīgo lēmumu 9., 11., 14. un 15. apsvērumā šī iestāde atzina saistībā ar attiecīgajām klauzulām, ka nav

kritēriju un metožu, kas nepieciešamas, lai izvērtētu citu bīstamo vielu ekspluatācijas īpašības, līdz ar to šīs klauzulas neesot piemērojamas un bija tieši jāizslēdz no atsauču uz attiecīgajiem saskaņotajiem standartiem tvēruma. Šādi rīkojoties, pirmajos strīdīgajos lēmumos Komisija ir izmantojusi tai piešķirto iespēju vienīgi daļēji saglabāt atsauces uz saskaņotajiem standartiem.

64 Otrkārt, otrā pārsūdzētā sprieduma 42. un 44. punktā Vispārējā tiesa pamatoti ir norādījusi, ka, lai gan "attiecīgie saskaņotie standarti pilnībā neatbilst attiecīgajam pilnvarojumam un [lai gan] ekspluatācijas īpašības, piemēram, izturība pret saspiešanu, caurlaidspēja un ūdensnecaurlaidība, nav iekļautas attiecīgo saskaņoto standartu ekspluatācijas īpašību novērtēšanas metodēs un kritērijos", šis apstāklis nevar izraisīt to, ka "tiek atcelti [otrie strīdīgie] lēmumi, jo šajā pilnvarojumā nav nekādu norāžu attiecībā uz ekspluatācijas īpašību kritērijiem, kas attiecas uz rezervuāru uzstādīšanu un izmantošanu zemestrīču vai plūdu zonās".

65 Otrkārt, ir svarīgi atgādināt, kā tas izriet no Regulas Nr. 305/2011 1. un 2. apsvēruma, ka, lai gan dalībvalstu noteikumos ir paredzēts, ka "būves" projektē un būvē tā, ka tās neapdraud personu, mājdzīvnieku un īpašuma drošību un nekaitē videi, šiem noteikumiem ir tieša ietekme uz prasībām, kas piemērojamas "būvizstrādājumiem", kuras savukārt to dažādības dēļ traucē to tirdzniecībai Savienībā.

66 Lai nodrošinātu būvizstrādājumi brīvu apriti, Regulai Nr. 305/2011 tādējādi ir mērķis, kā tas ir paredzētas tās 1. pantā, paredzēt nosacījumus tam, kā "būvizstrādājumus" laiž tirgū vai dara pieejamus tirgū, nosakot saskaņotus būvizstrādājumu ekspluatācijas īpašību izteikšanas noteikumus attiecībā uz to būtiskiem raksturlielumiem un par *CE* zīmes izmantošanu uz šiem izstrādājumiem.

67 Saskaņā ar Regulas Nr. 305/2011 8. panta 4. punktu dalībvalsts neaizliedz un nekavē savā teritorijā vai tās atbildības robežās darīt pieejamus tirgū vai izmantot "būvizstrādājumus" ar *CE* zīmi, "ja deklarētās ekspluatācijas īpašības atbilst šādas izmantošanas prasībām konkrētajā dalībvalstī".

68 Šajā kontekstā dalībvalstu iespēja pieņemt valsts pasākumus, lai reglamentētu savas pašas "būvizstrādājumu" izvērtēšanas metodes attiecībā uz aspektiem, kurus neaptver saskaņotais standarts, varētu ierobežot, pārkāpjot Regulas Nr. 305/2011 mērķi, tādu būvizstrādājumu brīvu apriti, uz kuriem attiecas saskaņotais standarts, ciktāl "būvizstrādājumu" ražotājiem būtu risks sastapies ar dažādām valsts procedūrām un kritērijiem tādā mērā, ka to preču efektīva piekļuve tirgum varētu būt traucēta. Gadījumā, ja "būvizstrādājumu" neaptver vai pilnībā neaptver saskaņotais standarts un līdz ar to ekspluatācijas īpašības, kas atbilst tā būtiskajiem raksturlielumiem, nevar tikt pilnībā izvērtētas saskaņā ar esošo saskaņoto standartu, attiecīgajā gadījumā ražotājam ir jāiesniedz pieteikums par Eiropas tehnisko novērtējumu saskaņā ar šīs regulas 19. pantu.

69 Tomēr, kā ir atgādināts Regulas Nr. 305/2011 3. apsvērumā, šai regulai nevajadzētu skart dalībvalstu tiesības noteikt prasības, ko tās uzskata par vajadzīgām, lai nodrošinātu veselības, vides un strādnieku aizsardzību būvizstrādājumu izmantošanas laikā.

70 No tā izriet, ka dalībvalsts var noteikt specifiskus noteikumus, kas attiecas uz "būvizstrādājumu" uzstādīšanu un izmantošanu, ciktāl šajos noteikumos nav ietvertas prasības, kas atšķiras no saskaņotajiem standartiem saistībā ar šo izstrādājumu izvērtēšanu vai *CE* zīmes izmantošanu uz tiem.

71 Šajā lietā, nepieļaujot tiesību kļūdu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 102. punktā ir nospriedusi, ka Komisija nevarēja pieņemt atrunu, kurā ir specifiski norādīts, ka dalībvalstīm ir atļauts pieņemt valsts tiesību normas par izmēģinājuma un pārbaudes metodēm saistībā ar citu bīstamo vielu izdalīšanos.

72 Turklāt Vispārējā tiesa otrā apstrīdētā sprieduma 51. un 55. punktā pareizi konstatēja, ka tvertņu izmantošana zemestrīču vai plūdu zonās neietilpst attiecīgo saskaņoto standartu piemērošanas jomā, tādēļ to nebija iespējams papildināt Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punkta procedūras ietvaros ar ierobežojumu šajā aspektā.

73 Kā ir norādīts šī sprieduma 70. punktā, dalībvalstis tomēr var noteikt specifiskus noteikumus attiecībā uz "būvizstrādājumu" uzstādīšanu un izmantošanu, ciktāl šajos noteikumos nav ietvertas prasības, kas atšķiras no saskaņotajiem standartiem, kas izriet no Regulas Nr. 305/2011.

74 Treškārt, lai gan saskaņotie standarti saskaņā ar kopā aplūkotajām Regulas Nr. 305/2011 2. panta 4. punkta, 3. panta 1. un 2. punkta un 17. panta 3. punkta tiesību normām ir saistīti ar "būvizstrādājumu" būtiskajiem raksturlielumiem un būtiskajām prasībām, kas piemērojamas "būvēm", tomēr šī regula nav vērsta uz to, lai saskaņotu prasības, kas piemērojamas šīm būvēm, bet vienīgi uz "būvizstrādājumu" izvērtēšanas kārtību un ekspluatācijas īpašību deklarāciju. Tā kā saskaņotajos standartos definētajām "būvizstrādājumu" darbības novērtēšanas metodēm un kritērijiem ir tikai jāļauj pārliecināties, ka šo izstrādājumu darbība atbilst būtiskajām īpašībām, kas atbilst "būvdarbiem" piemērojamajām pamatprasībām, šo standartu mērķis pats par sevi nav garantēt pamatprasību ievērošanu.

75 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka pirmajā pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa ir pareizi piemērojusi šos principus, šī sprieduma 95. punktā konstatējot, ka, pirmkārt, saskaņoto standartu mērķis nav garantēt, ka tiek ievērotas pamatprasības, kuras ir piemērojamas "būvēm" un kuras nosaka dalībvalstis, bet gan, otrkārt, to tiesību normas attiecībā uz "būvizstrādājumiem", ar kuriem tiek nodrošināta pamatprasību ievērošana, tām, lai nodrošinātu šo izstrādājumu brīvu apriti, ir jāizmanto saskaņotie standarti saistībā ar šo izstrādājumu ekspluatācijas īpašību izvērtēšanu.

76 Tāpat šī paša sprieduma 96. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti konstatējusi, ka Komisijai nav jāpārbauda, vai attiecīgie saskaņotie standarti nodrošina pamatprasību ievērošanu, kas ir piemērojamas "būvēm", saistībā ar bīstamo vielu izdalīšanos, jo saskaņoto standartu mērķis ir ļaut izvērtēt "būvizstrādājumu" ekspluatācijas īpašības.

77 Otrā apstrīdētā sprieduma 49. punktā Vispārējā tiesa ir precizējusi, ka pieteikums par atrunas ierakstīšanu atsauču uz attiecīgajiem saskaņotajiem standartiem piemērošanas jomā katrā ziņā nevarēja tikt apmierināts, pamatojoties uz Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punktu, jo "ar to tika lūgts pievienot šiem standartiem papildu prasību attiecībā uz tvertņu izmantošanu zemestrīču vai plūdu zonās", lai gan šāda pievienošanas iespēja nav paredzēta šajā tiesību normā.

78 Tātad Vispārējā tiesa ir pamatoti pārbaudījusi attiecīgo normu atbilstību attiecīgajiem mandātiem un izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ Komisijai nebija pienākuma pārbaudīt pamatprasību ievērošanu.

79 Ceturtkārt un visbeidzot, ir jākonstatē, ka pirmā pārsūdzētā sprieduma 105. punktā, kā arī otrā pārsūdzētā sprieduma 58. punktā Vispārējā tiesa ir vienīgi uzsvērusi, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

80 No tā izriet, ka otrais un trešais pamats lietā C-475/19 P, kā arī pirmais un otrais pamats lietā C-688/19 P ir jānoraida.

81 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, apelācijas sūdzības ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

82 Atbilstoši Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota vai ja tā ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši minētā Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

83 Tā kā šajā lietā Vācijas Federatīvajai Republikai spriedums ir nelabvēlīgs un Komisija ir prasījusi piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tai ir jāpiespriež atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā ar šīm apelācijas sūdzībām un tiesvedībām Vispārējā tiesā.

84 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kurš saskaņā ar šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu arī ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

85 Tātad Somijas Republika – persona, kas ir iestājusies lietā Vispārējā tiesā un piedalījusies tiesvedībā Tiesā, – savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzības noraidīt.

2) Vācijas Federatīvā Republika sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā ar šīm apelācijas sūdzībām un tiesvedībām Eiropas Savienības Vispārējā tiesā.

3) Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]